

Bizim Okul Bi' Acayip!

GÜZELLER
GÜZELİ
BAYAN COONEY

Dan Gutman

**Resimleyen
Jim Paillot**

epsilon®

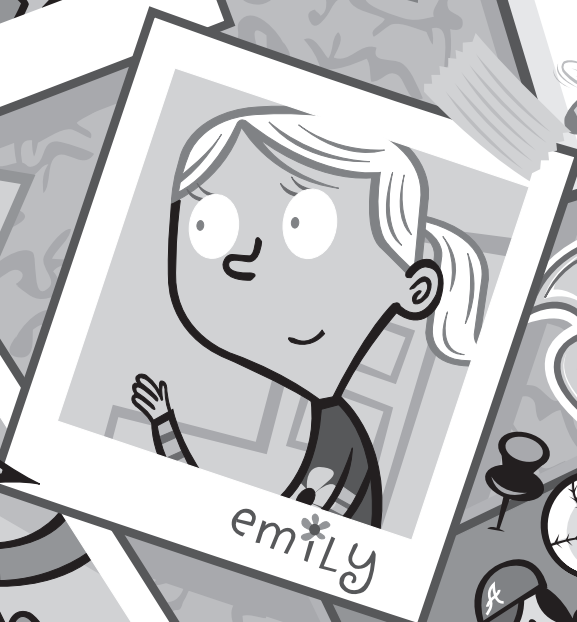
Emma'ya

Öğle Yemeği

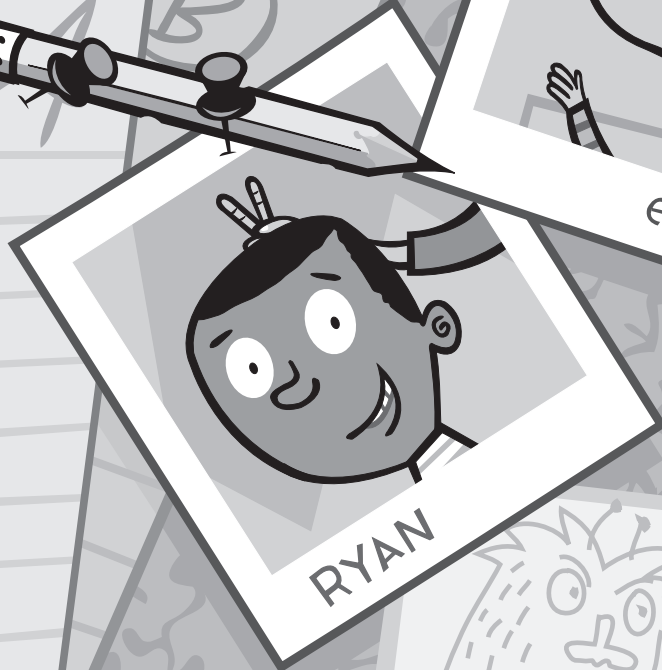
Balık
Pizza
Browni
Süt

A.J.

emily

RYAN

andrea

Michael

R-R-Read

İçindekiler

1. Ben Bir Dahiydim!	11
2. Bayan Cooney Şahane Biri	18
3. Büyük Kararım	26
4. Bardak Taştı	31
5. Ryan ve Michael Hemşireye Gidiyorlar	38
6. Bayan Cooney ile İlgili Gerçek	44
7. Casusu Gözetlemek	51
8. Ne Yapmalı	55
9. Öleceğimi Sandım	61
10. Gözetleme	67

$$2 \times 10$$

$$2 + 2 = 4$$

$$\frac{2}{2} = 1$$

+

o

@

+

o

+

+

o

@

-

o

o

o

.

.

.

.

~

Ben Bir Dahiydim!

Benim adım A.J. ve okuldan nefret ediyorum!

İkinci sınıfın en kötü tarafı, matematik dersi. Madem hesap makinelerimiz var, neden matematik öğrenmek zorundayız sanki? Bu, insanın bisikleti varken okula yürüyerek gitmesi gibi bir şey. Bana sorarsanız çok saçma.

“Kim bana iki kere onun kaç ettiğini söyleyebilir?” diye sordu Bayan Daisy.

Birkaç çocuk ellerini kaldırdılar. Ama ben

kaldırmadım. Bayan Daisy, kızıl saçlı bir kız olan sulugöz Emily'ye söz verdi.

“Bayan Daisy, ben kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedi Emily. “Hemşirenin yanına gidebilir miyim?”

“Birkaç dakika başını masaya daya, Emily,” dedi Bayan Daisy. “Kendini daha hissedersen, Bayan Cooney'in yanına gidebilirsin.”

Emily başını masaya dayadı.

“Şimdi kim bana iki kere onun kaç ettiğini söyleyebilir?” diye sordu Bayan Daisy yine. “A.J.?”

İki kere onun kaç ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ne diyeceğimi bilemedim. Ne yapacağımı bilemedim. Hızlı düşünmek zorundaydım.

İki artı ikinin dört ettiğini biliyordum. İki kere ikinin de dört ettiğini biliyordum. Bu yüzden toplama ve çarpmanın neredeyse aynı şey olduğunu biliyordum.

İki artı onun on iki ettiğini de biliyordum. Öyleyse iki kere on da on iki etmeliydi.

“On iki?” diye tahmin yürüttüm.

“Üzgünüm, A.J.,” dedi Bayan Daisy.

“Ah, ben biliyorum!” dedi kıvrıkcık kahverengi saçlı, sinir bozucu bir kız olan Andrea Young. Elini sanki yanmış gibi ileri geri sallıyordu. “Bana söz verin, Bayan Daisy, lütfen!”

Andrea her şeyi bildiğini sanıyor. Keşke onu yumruklayabilseydim!

Ama oh canıma değsin, Andrea cevap verme şansını bulamadı. O anda dünya tarihinin en şaşırtıcı şeyi oldu.

Emily hızla yerinden kalktı ve pencereye koştu.

Ve kustu!

Müthişti. Arkadaşlarım Michael, Ryan ve ben birbirimize baktık. Gülmemeye çalışıyorduk. Emily kustuğunda, o pencerenin altında yürüyor olmadığım için sevinmişim.

Emily içindekileri boşalttıktan sonra, ağlayarak sınıftan dışarı çıktı.

“Bayan Cooney’in yanına git, Emily!” diye

seslendi Bayan Daisy onun arkasından. Sonra interkomun başına gitti ve Bayan Cooney'e Emily'nin onun yanına gideceğini haber verdi.

Birkaç dakika boyunca olanlar hakkında konuştuk. Yani her gün öğrencilerden biri pencereden dışarı kismıyor. O andan sonra Ba-

yan Daisy'nin matematiđi filan unutacađından emindim.

Ama öyle olmadı.

“Şimdi, A.J., hesaplamaya çalış,” dedi Bayan Daisy. “İki kere on. İki tane on. Bunun üzerinden geçmiştik. İyi düşün.”

Ben de iyi düşündüm. Düşündüm, düşündüm, düşündüm.

Şunu düşünüyordum. Emily eve gidecekti. Matematik dersi boyunca sınıfta oturmak zorunda kalmayacaktı. Şanslı şey ne olacak!

Bizim sokakta oturan ve geçen yıl ikinci sınıfa giden arkadaşım Billy, sınıfta gözleri açık hapşırarak ve gözbebekleri yerinden fırlayan bir çocuğun eve gönderildiğinden söz etmişti. Gözbebekleri kafasından fırlamış!

Bunun doğru olduğundan emin değildim ama bir şeyi biliyordum. Eğer hasta olursan, eve gidersin. Ben gözbebeklerimin kafamdan fırlamasını istemiyordum ama eve gitmek istiyordum. Matematik dersinden kurtulmak istiyordum.

“A.J., iyi misin?” diye sordu Bayan Daisy.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim. “Sanırım pencereden kusmam gerekebilir. Sanırım öleceğim!”

“Bir şeyler oluyor galiba,” dedi Bayan Daisy. “Bayan Cooney’in odasına git! Acele et!”

Peki!

Ben bir dâhiydim! Sınıftan çıkarken, Ryan ve Michael’a göz kıptırdım.

“Hoşça kalın millet!” diye fısıldadım. “Size matematikte iyi eğlenceler!”

Daha önce birkaç kez Bayan Cooney’in odasına gitmiştim. Bir keresinde bahçede tırmanma demirlerinden düşmüş ve kafaüstü yere çakılmışım. Hastaneye filan gitmem gerekmişti. Müthişti. Doktor, beynimin röntgenini çekmiş ama bana hiçbir şey bulamadığını

söylemişti. Sonra da komik bir şey söylemediği halde gülmüştü.

Bayan Cooney'in odasına gitmek istememin tek nedeni, matematik dersinden kurtulmak değildi. Başka bir nedeni daha vardı.

Ama size ne olduğunu söyleyemem.

Söylememem gerek.

Tamam, peki, söyleyeceğim. Ama önce bunu kimseye söylemeyeceğinize dair söz vermeniz gerek.

Yoksa sözcükler dudaklarınızdan çıkar çıkmaz, başınıza bela açılır.

Söylüyorum işte.

Bayan Cooney dünya tarihinin en güzel kadını.

